

DOZVUKY MÝCH LÁSEK

Od autora bestselleru
**PROJEKT
MANŽELKA**

GRAEME SIMSION

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

Graeme Simsion

Dozvuky mých lásek

DOZVUKY MÝCH LÁSEK

GRAEME SIMSION

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Jašová

Copyright © Graeme Simsion, 2016

First published in Australia by The Text Publishing Company Pty Ltd, 2016

Translation © Jana Jašová, 2017

Verše z *Portugalských sonetů* Elizabeth Barret Browningové jsou uvedeny
v překladu Hany Žantovské.

ISBN 978-80-204-4766-1 (pdf)

*Tuto knihu věnuji – opět – své manželce Anne, mé
inspiraci, spolupracovníci a první čtenářce.
A také je holdem hudbě a hudebníkům, kteří tolik
ovlivnili život mé generace. Pokud písně z téhle
knihy neznáte, doporučuju, abyste si je při čtení
pustili. Jejich seznam najdete na konci.*

Kdybych měl svůj život před 15. únorem 2012 vyjádřit písní, zvolil bych něco na způsob „Hey Jude“. Jednoduchou klavírní melodii, která se chopí mého smutného a trýznivého dospívání a přemění ho v něco veselejšího. Uprostřed by ožila – tam, kde se začínalo blýskat na lepší časy. Pár taktů naznačujících něco výjimečného. A pak už zase jen na-na-na-na, znovu a znovu. Na poslech celkem příjemná melodie, hlavně proto, že odkazuje na předchozí motiv.

Den začínající v mém dětském pokoji v Manchesteru, nacpaném fotoalby a deskami, býval vždycky připomínkou minulosti.

Pak cesta na nádraží šedivými ulicemi, nepříjemné mrholení. Cestující zachumlaní v kabátech a se sluchátky v uších. Ne že by mě to přímo vracelo do starých časů, spíš rozněcovalo touhu po nich. Po létu pod modrou oblohou o půl světa dál, kde hudba z velkých přenosných rádií soupeřila se smíchem nenuceně oblečených pijáků, postávajících na chodníku kolem hospody.

Šel jsem okolo hotelu Radisson, kdysi Sál volného obchodu – místo a dějiště zásadního přelomu v populární hudbě. Sedmnáctého května 1966. Výtržníci křičeli „Jidáš!“ na mladého Boba Dylana, který se po pauze vrátil na pódium s elektrickou kytarou. On na nadávky odpověděl sarkastickou verzí „Like a Rolling Stone“. Můj otec tam tehdy byl, v publiku, a stal se tak svědkem historického okamžiku, kdy Bob Dylan radikálně proměnil definici populární hudby.

V nádražní hale zpívala dospívající dívka ve světlemodré bundě a pletené čapce, jakou nosím já, „Someone Like You“ od Adele. Píseň o starých zlatých časech, lítosti a plynutí času. Byla by to jen příjemná melodie, nebýt vzpomínky na jinou mladou ženu, díky níž jsem před dvaadvaceti lety pochopil, že láska vydrží jen někdy.

Opřel jsem se o zeď naproti dívce. Mezi námi procházeli cestující, pár z nich jí hodilo mince do pouzdra od kláves. Zpívala bez

mikrofonu, nechávala pracovat akustiku uzavřeného prostoru nádražní haly. Hrála jakž takž, měla slušný hlas a píseň hodně prožívala.

Nechal jsem se zaplavit hudbou, dovolil jsem, aby mě melodie a zpěv přenesly od prostých citů někam výš. Na pár minut jsem se oddal sladkému smutku nostalgie, tolik odlišnému od sklíčenosti, do níž jsem se v matčině domě dennodenně probouzel.

Hodil jsem dívce dvoulibrovou minci a vysloužil si úsměv. Byly časy, kdy bych býval udělal víc: dal jí desetilibrovku, abych si získal její pozornost. Nabídl se, že ji budu doprovázet na klávesy, aby se mohla soustředit na zpěv. Navázal kontakt, vytvořil vzpomínku. Ty časy byly pryč. Teď už jsem ze zásobárny vzpomínek spíš vybíral, než bych do ní přidával.

Možná přijde den, kdy nebudu mít nic než vzpomínky a před sebou volbu, jestli podlehnout romantické stránce své osobnosti a naříkat nad nimi, nebo se oddat cynismu a pochybovat o jejich spolehlivosti.

Maloval jsem si australskou oblohu sytější modří, protože tvořila pozadí mé Velké ztracené lásky?

Vážně se Dylanovi v Sále volného obchodu pošklebovali? Asi před měsícem jsem v tátově sbírce desek našel pirátskou nahrávku z koncertu, matka ale přihodila hrst bláta do proudu už tak zkaleného časem.

„Tvůj otec měl na ten koncert lístek. Ale nešel tam. Musel se věnovat rodině a chodit do práce.“

Sázel jsem spíš na původní verzi. Matka na mého nezdárného otce neustále vzpomínala jako na vzor všech ctností a zodpovědného živitele rodiny. Zvláště v poslední době, kdy jsem podle ní neměl „pořádnou práci“. Díky čemuž jsem ale mohl uprostřed týdne cestovat přes půlku Anglie, abych ji vzal k lékaři.

Na tom ale nezáleželo. Brzo jsem musel řešit naléhavější záležitosti. Později ten den jsem se dál zabíral minulostí a brouzдал po internetu v říši hudebních trivialit, které bych mohl upotřebit v hospodském kvízu. Najednou kosmický DJ – možná duch mého zemřelého otce – zvedl jehlu z motivu na-na-na-na v „Hey Jude“, prohodil: „Trochu nuda, co?“ a obrátil desku na druhou stranu.

„Revolution.“

ČÁST PRVNÍ

Byl jsem zpátky doma v Norwichi a četl si o Peteu Bestovi, zapomenutém prvním bubeníkovi Beatles, když mi v dolním rohu obrazovky vyskočil e-mail.

Od: angelina.brown@tpg.com.au

Ahoj

To bylo všechno. *Ahoj*. Po dvaadvaceti letech, dvaceti bez jakéhokoli kontaktu, se má Velká ztracená láska Angelina Brownová najednou rozhodne změnit svět a napíše *Ahoj*.

Ten okamžik podtrhla píseň „My Sentimental Friend“ od Herman's Hermits z roku 1969. Cítil jsem, jak mi díky sluchátkům hraje přímo uvnitř hlavy. Od nynějška jí bude patřit místo v jukeboxu hudby mého života. Verše o dívce, kterou zpěvák kdysi miloval a která mu zlomila srdce. Nebyl to zrovna Wordsworth, ale ten text ve mně natolik rozezněl dávné vzpomínky, že ve chvíli, kdy mi ta zpráva přišla, jsem právě myslel na její odesílatelku.

Bylo to poprvé, kdy si na mě vzpomněla? Nechala zaletět myšlenky do doby, kdy vrchol hitparády ovládala píseň „Like a Prayer“? Říkala si, co se asi stalo s tím klukem, kterého poznala v baru v Melbourne a s kterým se do sebe zamilovali? A tak prohledala seznam kontaktů s nezávazným *To by mě zajímalo, co asi teď dělá?*

Klikla na jméno Adam Sharp, napsala ta čtyři písmena a pak stiskla ODESLAT.

Ne, v tom musí být něco víc. Tak zaprvé mě nemohla mít v kontaktech. V době, kdy jsme spolu chodili, ještě e-mail neexistoval.

Adresa naznačovala, že pořád žije v Austrálii. Mrknul jsem na stránku se světovými hodinami: 13:15 v Norwichi, v Melbourne je čtvrt na jednu v noci. Je opilý? Opustila Charlieho? Opustil Charlie ji? Co já vím, třeba se rozešli už před patnácti lety.

Pořád používala své dívčí jméno. Což mě moc nepřekvapilo. Poprvé si jméno taky nezměnila.

O Charliem jsem nevěděl skoro nic, neznal jsem dokonce ani jeho příjmení. V duchu jsem mu přidělil to její. Charlie Brown. Jako ta komiksová postavička s baseballovou rukavicí. *Míč letí vysoko, Charlie Browne. Chyť ho, Charlie Browne.* Ve skutečnosti jsem to byl však já, kdo ho nechytíl.

Jednou v noci jsem si ji po pár pivech vyhledal na Googlu. Nic jsem ale nezjistil. Angelina se jmenovala stejně jako komisařka pro rovné příležitosti a jedna novinářka. A pátrat mezi všemi odkazy na tyhle dámy – peticemi, komentáři a názory – bylo na můj alkoholem omámený mozek moc náročné. Ledaže bych si prohlédl fotografie... Zarazil jsem se. Angelina je – byla – závislost a se závislostí se dá skoncovat jediné abstinencí.

Možná. Časy se mění. Každý alkoholik chce dokázat, že je vyléčený. Můžu si přece vyměnit pár nezávazných e-mailů se svou bývalou milenkou, která je, jak se říká, mimo dosah.

Třeba trpí nevyléčitelnou nemocí a před smrtí chce všechno urovnat? Za tenhle nápad vděčím dnešnímu rozhovoru s matkou u snídani. Nebo Angelina a Charlie plánují dovolenou v severní Anglii a potřebují poradit: „Chceme jet někam, kde je zima a hnusně, abychom se zbavili toho neustálého slunce.“ Jestli mi připadá příliš riskantní odpovědět na nevinný pozdrav, co to vypovídá o mém vztahu s Claire?

Nechal jsem Angelinin e-mail uležet do večera. Když Claire přišla domů, pořád jsem ještě zvažoval různé možnosti. Náš rozhovor sestával z výkřiků mezi mým pokojem a halou pod schody. Živě jsem si ji ale představoval – v tom důstojném šedivém kostýmku se zeleným šátkem a šněrovacími botami na robustních podpatcích, které ji zvedaly do úhledné výšky sto pětadesáti centimetrů.

„Promiň, schůzka se trochu protáhla. To jídlo voní dobře.“

„Jamie Oliver. Kuře se zeleninou. Já už si dal.“

„Chceš skleničku vína?“

„Jo – v lednici je otevřená lahev.“

„Jak je mamince?“

„Ještě nemá výsledky. Myslím, že je trochu vyděšená.“

„Vyřídils jí, že ji pozdravuju?“

„Já zapomněl.“

„Adame... radši ne. Nakrmils Elvise?“

„Kdyby ne, už bys to věděla.“

Tohle byla výmluvná momentka vztahu, který mohl Angelinin e-mail prověřit. Měli jsme fungující domácnost. Nehádali jsme se, o víkendech jsme spolu rádi jedli, těšili jsme se na sebe. Byli jsme dobří přátelé. O tomhle nikdo písne nepíše, ale hodně to znamená. Vedli jsme si líp než moje kvízová spoluhráška Sheilagh a její manžel Chad, kterým záleželo na všech jiných, jen na sobě navzájem ne. Nebo naši přátelé Randall a Mandy, jejichž bitva o svěření dvojčat narozených z umělého oplodnění po sobě nechávala mrtvoly od San José k Liverpoolu. Nebo – když už jsme u toho – mí rodiče.

Přes to všechno jsem však pociťoval, jako by se z našeho vztahu za ta léta vytratily poslední zbytky původní romantiky. Před dvěma měsíci jsem si pořídil do pracovny postel pro jednoho, protože chrápu. Claire se navíc potřebuje vyspat, kvůli plánovanému prodeji své softwarové firmy neví poslední dobou co dřív. Náš sexuální život byl ale vystěhován z ložnice spolu se mnou a nechyběl mi tolik, jak jsem si myslel. Nevěděl jsem, jestli je to dobře, nebo ne.

Naše situace se zřejmě moc nelišila od způsobu, jakým žilo mnoho jiných párů v našem věku. Bylo by přitažené za vlasy vinit ze současného stavu vztah, který skončil před dvaadvaceti lety. Nemyslel jsem na Angelinu, když jsem se snažil vyladit databázi, nebo si vzpomnout na jméno hlavního zpěváka skupiny Bonzo Dog Doo-Dah Band ani když jsem Claire před jejím odchodem do práce líbal na čelo. Vzpomínal jsem na ni, jen když jsem poslouchal hudbu, nebo při těch vzácných příležitostech, kdy jsem hrál na piano. To jsem se na pár minut či hodin zase ocital v roce 1989.

Hrával jsem v baru – ne v hospodě, v *baru* – v Melbourne, v prvním patře domu na Victoria Parade ve čtvrti Fitzroy. Bylo to jedno

z několika míst, kde měli otevřeno dlouho do noci a kam se stahovali mladí, úspěšní profesionálové i početní čtyřicátníci, plody poválečného baby boomu.

Většinu večerů byli v převaze čtyřicátníci, na které můj repertoár ze šedesátých a sedmdesátých let dobře zabíral. Hosté se pomalu scházeli od časného večera, ale opravdový ruch nastal teprve v době, kdy sem začali proudit lidé po zavírací době okolních restaurací a hospod. Vyklepali si deštníky, pověsili na stojany zimní kabáty a vlněné klobouky a objednali si studené pivo. Bylo to na začátku července, uprostřed australské zimy. Země mi svůj příslib slunce prozatím odpírala.

Ten podnik by nezískal žádné ceny za výzdobu interiéru. Byl tam barový pult s asi deseti stoličkami, dvanáct stolků, pár odřených kožených klubovek a na zdech visely staré filmové plakáty. Nevařilo se tam, měli jen obvyklé barové občerstvení. Když ale počet hostů vzrostl a víc lidí stálo, než sedělo, hluk a kouř vytvářely atmosféru, která veškeré nedostatky vykompenzovala.

Byl jsem v Austrálii třetí týden. Místní pojišťovací společnost zaváděla databázi nové generace a já jako konzultant získal patnáctiměsíční kontrakt cestovat po jejích pobočkách po celém světě. Bylo mi dvacet šest let, měl jsem sotva pět let po univerzitě, diplom z počítačových technologií v kapse. Vezl jsem se na vlně počítačové revoluce, s níž už třicetiletí staříci nedokázali držet krok. Počítače byly mým pasem, který mě dostal pryč z prostředí nižší střední třídy a absolventů státních škol – poté, co jsem zavrhl mnohem předvídatelnější možnost stát se rockovou hvězdou.

První týden v Melbourne jsem se připojil k partě kolegů, která v baru oslavovala narození potomka jednoho z nich. Nakonec jsem skončil u piana, na které jsem zabrnkal pár písní. Vzpomínám si na „Walk Away Renée“ na počest právě narozené holčičky, kterou tak pojmenovali novopečení rodiče. Barman, ztřeštěný chlapík jménem Shanksy, mi donesl malé pivo a já mu poděkoval za to, že mi dovolil zahrát na piano. „Kdykoli budeš chtít, kámo,“ nabídl mi.

Vzal jsem ho za slovo, bar se stal mým společenským životem. Shanksy mě zásoboval pitím a já postavil na piano skleničku na

spropitné. I když bývalo celkem slušné, kvůli penězům jsem to nedělal. V práci jsem bral slušný plat, navíc mi hradili i ubytování, loftový byt nad vegetariánskou restaurací na Brunswick Street, čtvrt hodiny tramvají do práce a deset minut potácivé chůze z baru.

S pianem jsem se seznámil důvěrně. Bylo to Beale místní výroby, staré, ale s krásným zvukem, patřil k němu dokonce i mikrofon a malý zesilovač. Stavoval jsem se tam cestou do práce nebo po ranním běhu a bavil uklízečky jednoduchými stupnicemi.

Večer pro mě piano znamenalo všechno. Bez něj bych byl osamělý chlap, který si sám kupuje skleničky, nemá důvod s nikým mluvit a nikdo nemá důvod mluvit na něj. Bez něj bych měl až moc času myslet na to, co mi v životě chybí.

Neviděl jsem ji vejít. Všiml jsem si jí, až když přišla k pianu. Ve městě oblečeném v černé se objevila dívka v bílých vlněných šatech a vysokých botách. Mohla mít kolem pětadvaceti, tmavě hnědé vlasy, kontrastující se světlou pokožkou, jí splyvaly po ramena, něco přes metr sedmdesát včetně podpatků.

V ruce držela růžový koktejl. Což by v baru nemělo být až tak divné, ale byli jsme v Austrálii, kde většina lidí pila pivo, víno nebo míchané drinky, pokud ne rovnou panáky. Výstavka likérů za barem byla spíš na okrasu, Shanksyho koktejlový repertoár byl dost omezený. Dnes večer ale očividně zvládl připravit růžový. S trešní a deštníčkem.

Hrál jsem „Brown Eyed Girl“ od Vana Morrisona. Postavila se vedle piana, dost blízko, abych ji nemohl přehlédnout, a usrkávala koktejl.

Když jsem dohrál, zatleskala, přišla ke mně a zeptala se: „Umíš ‚Because the Night‘?“

Měl jsem příležitost prohlédnout si ji důkladněji, zarazily mě její oči: velké a hnědé. Pod pravým měla rozmazanou řasenku, šmouha jí sahala až do poloviny tváře.

Obvykle jsem nevnímal parfém, pokud nebyl čerstvě nanesený. Což možná právě udělala, protože se ke mně linula její silná a výrazná vůně. Jen pro přesnost, šlo o Obsession od Calvina Kleina. Od té doby ho dokážu rozpoznat na dvacet kroků. Stačí, aby žena nastoupila

do autobusu, a kromě vůně známého parfému mě zaplaví vlna vzpomínek. Proustovy koláčky.

„Je to od Patti Smithové,“ dodala, když jsem přemýšlel, jestli ji mám upozornit na tu řasenku.

„A Bruce Springsteena.“

„Řekni to ještě jednou.“ Rozesmála se.

„Bruce Springsteen. Napsali to společně. Springsteen ji nikdy ne-
nahrál ve studiu, ale je na jeho koncertním albu.“

„*Nhapshali tho spholečně? Rhozkošné.*“

Napodobila můj přízvuk tak, že zněl spíš jako z Glasgow než z Manchesteru, ale doprovodila to úsměvem, který rozjasnil celou místnost. Zatvářil jsem se přehnaně dotčeně.

„Promiň,“ omluvila se. „Nechtěla jsem být hrubá. Tvůj přízvuk se mi moc líbí.“

Riskl jsem, že budu sám za hrubiána, a přejel si prstem po levé tváři.

Vyměnili jsme si několik podobných posunků, než se smíchem a pokyvováním pochopila, navlhčila si prst a zamnula si špatnou tvář. Pak správnou, ale šmouhu si rozmazala ještě víc.

„Počkej,“ vyzval jsem ji a šel k baru pro krabičku s papírovými kapesníčky. Cestou zpátky jsem si všiml, že bar ztichl, a to nejen proto, že si pianista dal pauzu. Všichni – od Shanksyho za barem až po dvojici ve dveřích, která si ještě nestačila sundat kabáty – mě pozorovali. *Nás* pozorovali. Netoužil jsem přehrávat obecnostu něco, co jsem považoval za naši důvěrnou chvíli, ani poutat pozornost k tomu, že ta dívka nejspíš plakala.

Zatroubil jsem do kapesníčku, nacpal si ho do kapsy a posadil se za piano.

„Takže ‚Because the Night‘, jo?“

Otřela si tvář hřbetem ruky a rozhlédla se po baru.

„Už je to dobré,“ ujistil jsem ji. „Většinu jsi smazala.“

„Nevadí ti, když budu zpívat?“

Obecně zněla odpověď – podložená zkušenostmi mého otce – „*vadí*“. Vyprávěl mi, že se držel svého neporušitelného pravidla:

nikdo, prostě *nikdo*, nesměl nikdy hrát nebo zpívat s žádnou skupinou, ve které táta byl.

„Kdyby přišel Eric Clapton a chtěl si zahrát, řekl bych mu, ať jde do prdele. Protože kdyby se majitel rozhodl, že Eric Clapton se mu líbí víc, najal by si jeho místo nás, a my bychom utřeli.“

Tuhle přednášku o nutnosti hlídat si práci (navzdory nepravděpodobnosti, že by se pan Clapton rozhodl spokojit s platem a obecnstvím hospody U Královny hlavy v Manchesteru) jsme si vyslechli tolikrát, že se stala součástí rodinné historie, jako by k tomu doopravdy došlo.

„Viš,“ říkala máma, „že tvůj táta jednou poslal do prdele – promiň mi ten výraz, ale takhle to vyprávěl – Erika Claptona, když mu chtěl přebrat práci? Z toho si člověk může vzít příklad.“

Můj táta možná poslal do prdele i pánaboha, ale vsadil bych se, že jeho odpověď té mladé ženě s velkýma hnědýma očima by byla stejná jako moje. Bez ohledu na nátlak lidí v plném baru, kteří zvědavě čekali, až se něco stane.

„V jaké stupnici?“

Nebyla špatná a publikum ji milovalo. Doslova *milovalo*. Zpívala čistě a tohle byla sexy píseň, i když v podání, které se podobalo spíš Olivii Newton-Johnové než Debbie Harryové nebo i Patti Smithové.

Ale kdo jsem byl já, abych to soudil? Sklidila velkolepý potlesk a žádosti o přidavek. Po pěti minutách zpěvu jí dav zobal z ruky a já také. Neměl jsem tušení, co se to děje.

„Chceš si dát ještě nějakou?“ zeptal jsem se.

„Daydream Believer“? Zasmála se. „To je tvůj přízvuk, ne? Davy Jones.“

Měla dobrý sluch. A chvályhodnou znalost populární hudby 60. a 70. let.

„Jaké číslo to je, Jime?“ napodobil jsem Davyho Jonese.

Další úsměv. „Sedm A.“ Výtečnou znalost.

„Znáš ‚Both Sides Now‘?“ zeptala se.

„O tom jsem v životě neslyšel.“

Zahrál jsem úvod. Tohle nebylo tak vzrušující jako předtím, když stála sotva metr ode mě a ochraptěle se dožadovala, aby se jí někdo dotýkal. Ale píseň Joni Mitchellové by se asi víc blížila pomyslnému doporučení učitelky zpěvu, a zvládla to krásně.

Zpívala o tom, jak hledí do mraků, a o lásce a životě, když se na druhé straně baru objevil malý drsný chlápek v modrém proužkováném obleku s červenými šlemi a nagelovanými vlasy. Stál tam a vyzařovala z něj netrpělivost. Bylo mu kolem pětatřiceti a vypadal až nepřirozeně atraktivně. Trochu jako Michael Douglas v roli Gordona Gekka ve *Wall Street*.

Zopakoval jsem ještě jednou poslední refrén, na což Gekko zareagoval zamračením a našpulenými rty pro případ, že by mi jeho založené paže nestačily. Sotva dozpívala poslední verš, hodil mi do sklenice minci. Dohrál jsem píseň a myslel si, že tohle bude konec. Gordon Gekko zamířil pryč, ale moje zpěvačka zůstala vedle mě.

„Znáš ‚Angel of the Morning‘?“

Stiskl jsem A a povytáhl obočí, abych zjistil, jestli je tahle stupnice v pořádku. Tušil jsem, že to bude zkouška jejího výškového rozsahu. Odpověděla tím, že zazpívala první verš bez hudby.

Automaticky jsem zvedl paty a začal počítat takty. Když je vyťukáváte prsty na nohou, rytmus vám zůstane v chodidle. Když patou, zůstane vám v celém těle. Cítil jsem ho víc než jindy. Dívka mi položila ruku na rameno a tiskla ho do rytmu. Šlo o výjimečně důvěrné gesto, vzhledem k tomu, že jsme nestáli před publikem, ale byli v jeho obklíčení: *Je mi jedno, jestli se někdo dívá – uděláme to spolu, jen ty a já, a díky, že jsi tady a na mé straně.*

Hlasité odkašlání a ošklivý pohled její gorily pravily: *Zmáčkni ještě jednu klávesu, a zlomím ti hnátu.*

Zahrál jsem E. Tohle byl bar v Melbourne, ne v jižním Chicagu, a ten pohledný chlapík v obleku nebyl žádný Leroy Brown.

Podíval se na mě. Moje zpěvačka taky. Pak se podívali na sebe. A zamířili ke dveřím. Pořád měla na levé tváři slabou černou šmouhu.

Měl jsem je nechat odejít. Byli to zákazníci a kromě urážlivého spropitného mě ničím nevyprovokoval.

Reagoval jsem spíš na to, jak ji postrkoval před sebou davem a jak se mu ona podřídila, jen pár minut po tom, kdy se nebála odvázat a zazpívala písničku před plným barem.

Možná za to mohl také těžký den v práci. Poté, co někdo vyprávěl vtip, že konzultanti jsou jako raci – přiletí si, povykují, dělají zmatek, serou na všechny a pak zase odletí – mě překřtili na Racka. Přezdívkou jsem si vykoledoval asi tím, jak urputně jsem se snažil zasloužit si trojnásobný plat, než jaký dávali běžným zaměstnancům. Technicky jsem na svoje úkoly stačil, ale byl jsem moc velký zelenáč v mezilidských vztazích.

A pak to spropitné. Gordon Gekko nemohl nijak tušit, jak dobře placenou práci mám. Jako by do mě vstoupil duch mého zesnulého otce, když jsem za nimi na rozloučenou vyslal poselství Lennona a McCartneyho.

„You’re Going to Lose That Girl.“

O tu holku přijdeš. Oba se naráz otočili: byla to jasná zpráva. V šeru se jejich výrazy nedaly rozluštit. Musel jsem tu píseň zazpívat a zahrát celou, abych zachoval zdání, že výběr byl zcela náhodný. Trvalo mi to déle, než jsem zamýšlel. Oba stáli ve dveřích a poslouchali, jak zpívám, že mu ji přeberu, *yeh*.

Yeh, yeh, yeh. Ale nakonec jsem to byl já, kdo o ni přišel.

Ahoj, svítilo na počítačovém monitoru.

Mňau, ozval se Elvis a otřel se mi o nohu.

Máma, oznámil mi nápis na telefonu s vypnutým zvoněním.

Tak počkat. Jeden po druhém.

„Mám výsledky,“ oznámila mi máma. „Bohužel... asi je to špatná zpráva.“

Znal jsem ji dost dobře na to, abych reagoval jinak než neutrálním: „Takhle pozdě ti zavolali výsledky?“ Bylo po desáté večer.

„Vím to už hodiny. Nechtěla jsem vám kazit večeri.“

„Aha.“

„Nic nenašli. Takže pořád nevíme, co to je.“

Kdybych vyjádřil úlevu, že matka nemá rakovinu, vysloužil bych si jen kázání o nepatřičném optimismu, nejspíš doplněné

nějakou historkou z mého dětství, na kterou bych nejradši zapomněl.

Ahoj na mě pořád koukalo. Jako spojení s minulostí a příležitost zjistit, co se s Angelinou za ta léta stalo. Nic víc. Byla nějakých patnáct tisíc kilometrů daleko. Jeden doušek ještě neznamená návrat k závislosti.

Nalil jsem kocourovi do misky vodu a vrátil se k počítači. Claire už si šla lehnout.

ODPOVĚDĚT.

Ahoj, napsal jsem taky. Když můj prst zůstal viset nad myší, znovu jsem ji uviděl, jak stojí u piana se stopou slzy na tváři a snaží se zamaskovat svou nervozitu. Dělá si ze mě spojence: „Tvůj přízvuk se mi moc líbí.“

Vymazal jsem svoje *ahoj*.

Zdravíčko, děvenko, napsal jsem.

ODESLAT.

21

Když jsem vysypal sklenici se spropitným – hrál jsem až do zavíračky –, přišel ke mně Shanksy s mopem a kbelíkem.

„Víš, kdo to byl, ne?“ zeptal se.

„Koho máš na mysli?“

Samozřejmě jsem žertoval. Byl by to jen další poklidný, jednotvárný večer, nebýt ženy s krásnými hnědými očima, která vešla do baru a zazpívala *Vem si mě hned tady*.

„Seržantka Carey z Policie Mornington. Angelina Brownová.“

Moje zpěvačka *nevypadala* jako policajtko. A kdyby byla, proč bych ji měl znát? A jmenuje se Carey (co je to vůbec za jméno?), nebo Angelina?

Shanksy mě vysvobodil ze zmatku způsobeného mým nedávným příjezdem do země, která stvořila nesmrtelné seriály *Sousedé a Doma a daleko*. Carey byla *Kerrie*: jenom v televizi se seržantkám říká křestním jménem. Angelina Brownová je herečka, což vysvětluje, že jí všichni tolik tleskali.

„A její přítel?“

„Nemám ponětí. Nikdy předtím jsem ji tady neviděl. Ale vedl sis dobře.“

„Díky. Jak se ti líbili Beatles?“

„You’re Going to Lose That Girl.“ Zasmál se. „To bylo dost vo hubu, kámo. Naštěstí si všichni mysleli totéž.“

Až na to, že všichni ostatní věděli, kdo to je a že je naprosto mimo mou ligu. Musel jsem být jediná osoba v baru, která si myslela, že by to mohl být začátek něčeho vážnějšího. Když spolu dva lidé hrají a zpívají, je v tom zvláštní magie. A ona stála tady u piana, žertovala o mém přízvuku a vyměňovala si se mnou posunky o rozmazané řasence. Jenže tím drzým závěrečným kouskem jsem se připravil o všechny šance, které jsem snad mohl mít.

Možná jsem si to podvědomě chtěl zkazit. Za mým stěhováním do Austrálie nestál jen příslib peněz a sluníčka. Byl za tím i vztah – můj první vážný vztah – v Británii. Po osmnácti měsících chození, z nichž devět jsme bydleli ve společném bytě a měli kočku, začala Joanna toužit po dětech. Já se ještě necítil připravený. Problém byl v tom, že jsem si nemohl být jistý, jestli vůbec někdy budu. Nedokázal jsem stanovit datum, a tak jsem skončil v letadle mířícím na druhý konec světa. Dřív než někoho zase zklamou, jsem se potřeboval vyznat sám v sobě.

I kdybych si chtěl najít novou partnerku, nevybral bych si známou herečku, která by si nemohla zazpívat pár písniček, aniž by se na ni kvůli tomu pověsil pianista. V každém případě má zřejmě přítele. Kvůli všem těm důvodům jsem nic dalšího nepodnikl.

Angelina ano. O čtrnáct dní později přišla do baru zase. Sama. V šest večer, kdy tam bylo ještě prázdné. Normálně jsem tak brzo nechodil, ale pozval jsem na večeři Tinu, jednu ze sekretářek. Moje první rande v Austrálii, za které byla Angelina nepřímě odpovědná. Něco ve mně probudila, i když to byla jen mantra mojí matky „svůj k svému“.

Rande s Tinou jsem přirozeně zahájil v „mém“ baru. Šli jsme tam rovnou z práce, takže jsem měl na sobě oblek a kravatu. Pro tu příležitost jsem si nechal ostříhat vlasy a oholit vousy.

Absence jiných hostů ubrala místu trochu kouzla, které jsem chtěl Tině předvést. Posadili jsme se ke stolku poblíž baru a zrovna si objednali pití, když vešla Angelina.

Nebylo na ní znát sebevědomí, které vyzařovala při písni „Because the Night“. Spíš nejistota, kterou narušovala jen nepravděpodobnost tohoto zdání. Vypadala mladší, než jsem si ji pamatoval. Zachytila můj pohled, uviděla Tinu a obrátila se k odchodu. Pak si ale vybrala stůlek poblíž dveří a posadila se.

Chvilí mi trvalo, než jsem uvěřil, že možná přišla proto, aby mě viděla. A pár dalších chvil, než jsem si uvědomil, že přesně to její chování naznačovalo. A že nejspíš nechtěla, abych si právě tohle myslel, a jen proto rovnou neodešla.

Když se k ní Shanksy vydal pro objednávku, Tina se zeptala: „Není to Angelina Brownová?“

Normálně bych předvedl své nově získané znalosti a blýskl se nenucenou odpovědí: „Ta z *Policie Mornington*, co hraje seržantku Kerrie? Ano, to je ona.“ Místo toho jsem ale řekl: „Kdo?“

„Vystupuje v jednom seriálu. Párkrát jsem se na to mrkla, jen abych věděla, o čem to je, víš. Hraje tam chytrou holku, ne hezkou, ale takhle v civilu je atraktivní. Co myslíš?“

Využil jsem příležitost znovu si Angelinu prohlédnout.

„Vypadá dobře.“ Pomyslel jsem si, že je to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.

„Pořád tam řeší nějaký zločiny nebo radí lidem. Zdá se, že má všechno pod kontrolou, ale ve skutečnosti chodí s patologem. On

je pěkný slizoun, navíc ženatý a všichni chtějí, aby se s ním rozešla a začala chodit s takovým mladým detektivem, který ji má doopravdy rád, ale stydí se jí to říct... No, ale jak jsem říkala, já to vlastně moc nesleduju.“

Tina mi aspoň poskytla čas zamyslet se. Proč Angelina přišla až teď? Co je s jejím přítelem? Jak ji mám oslovit, než z mého života zase zmizí?

Těžko jsem mohl poprosit Tinu, aby se ztratila, protože se chci věnovat jiné ženě. I když pominu základní pravidla slušnosti, byla by profesní sebevražda znepřátelit si ženu, která v práci zapisuje fotbalové sázky a zná se tak se všemi lidmi z pobočky. Mohl jsem si vymyslet, že jsem Angelinu dříve potkal – přes kamarádku kamarádky. Nebo, Bože, chraň, přiznat prostou pravdu, že tu se mnou jeden večer zpívala a já ji doprovázel na piano. Jenže už jsem vlastně předstíral, že nevím, o koho jde. Neexistoval způsob, jak bych mohl Shanksymu nenápadně předat vzkaz pro Angelinu tak, aby si toho Tina nevšimla.

Viděl jsem ho, jak za barem nalévá Angelině pomerančový džus. Nezdrží se tady dlouho. Musím něco podniknout. Nějak jí doručit zprávu. Sotva jsem na to pomyslel, dostal jsem nápad. Neobratný, ale bude to muset stačit.

Zastavil jsem barmana, když se vracel od Angelinina stolu.

„Tino, tohle je Shanksy. Pověz jí, co tady dělám.“

„Hraje na piano. Když se mu chce.“

„To snad ne,“ užasla Tina.

Naznačil jsem Shanksymu, aby jí dolil skleničku, a přešel jsem k piano. Teď jsem měl záminku, proč zahrát i v prázdném podniku.

Snažil jsem se vybavit si text té písničky Bee Gees, kde se zpívá „mám pro tebe zprávu“. Ale jak jen začíná?

Zasedl jsem k piano s touhou získat si krásnou ženu popletenou verzí písně bratří Gibbových, když se dostavilo něco na způsob inspirace.

„You Are So Beautiful.“

Byla to píseň vhodná spíše po půlnoci, kdy poslední opilci klopýtají do noci, ale důležitý byl pocit, který vyjadřovala.

Než jsem stačil domyslet, o čem je zbytek, dal jsem se do hraní. Nebyl to sice soundtrack k souloží, ale potřeboval hlas Joea Coc-kera, který by zahladil všechnu tu kýčovitost.

Dělal jsem, co jsem mohl. Snažil jsem se dívat víc na Tinu než na Angelinu, zatímco jsem zpíval o ženě, která mi přinesla štěstí a radost, je darem z nebes. Pak mi došlo, co si bude Angelina myslet: že zpívám dívce, se kterou jsem na rande. A tak jsem se při posledních protahovaných slabikách vyznání s pocitem idiota otočil na Angelinu a věnoval jí – jak jsem doufal – „významný pohled“.

Usmála se.

Vrátil jsem se ke stolu a pochopil, že je něco špatně. Snad mě ten jediný pohled neprozradil? Vždyť jsem se většinu písně soustředil na Tinu.

Ukázalo se, že právě to je ten problém – a taky řešení.

„Adame, to byla krása,“ pronesla Tina, „ale... páni. Jsi na mě moc hrrr. Vždyť se ani neznáme. Zrovna jsem skončila jeden vztah a chci se, víš... jen pobavit.“

Vyslechnout si na úvod první schůzky s novým kolegou láskyplnou serenádu v prázdném baru ji zřejmě vykolejilo.

„Hele, já taky.“

„Kéž by to byla pravda,“ prohodila Tina, „ale ty očividně hledáš něco víc. Poslyš, nebudeš se zlobit, když to teď odpískáme? Půjdu na tramvaj a budeme dělat, jako by se nic nestalo, jo?“

Začal jsem vstávat, ale Tina mě zarazila.

„Nemyslím hned teď, můžeme dopít. Víš, ty jsi vážně citlivý kluk. Úplně jiný, než jsem čekala podle toho, jak se chováš v práci. Teda bez urážky.“

Když Tina dopila, Angelina přešla k baru, zaplatila za pití a zmizela dole pod schody.

Shanksy počkal, až mu dám peníze. „Jedna písnička pro tvou přítelkyni ti dvě skleničky nezaplatí,“ a pak mě málem nechal odejít. Když už jsem byl mezi dveřmi, zavolal na mě:

„Málem bych zapomněl. Tvoje přítelkyně ti tady něco nechala.“ Podal mi obálku nadepsanou „Anglický pianista“ a jiným perem

na ní stálo „a přítel“. Angelina zřejmě nečekala, že tady budu tak brzo, chtěla mi ji nechat u barmana.

Uvnitř byla fotokopie pozvánky na večírek na rozloučenou pro Jenny a Bryce (ani jednoho jsem neznal), kteří „odjíždějí do Anglie“. Nejspíš budou bydlet v Earl's Courtu, pracovat v baru a šetřit si na cestu stopem po Evropě. Anebo jedou na nějakou počítačovou stáž, aby se z nich mohli stát přeplacení konzultanti, jako jsem já.

Téma večírku bylo *Přiveď si svého Brita* – což neznělo nijak urážlivě a bylo to určitě uctivější a přátelštější než *Přiveď si svého Anglána*, jak by určitě napsali mí kolegové. Popustil jsem uzdu své představitosti a namlouval si, že mě pozvala kvůli něčemu osobnějšimu, než je má národnost.

3/

Další pátek jsem se po desáté večer ocitl v dvoupatrovém domě na východním předměstí. Byl to velký večírek – asi tak sedmdesát hostů převážně v džínách, ale byli oblečení módněji, než jsem očekával od lidí, kterým je krátce přes dvacet. Nejspíš herci a členové filmových štábů. To jsou větší frajeři než lidé z IT.

Angelina stála v obývacím pokoji s partou mladých žen v jejím věku. Měla na sobě jasně karmínové sako a krátkou sukni, na hlavě baret. Taky byla hodně naličená. Vypadala úchvatně, ale úplně jinak než tehdy v baru, kdy mi přinesla pozvání – a tehdy vypadala jinak než ten večer, kdy jsme se seznámili. Jen parfém zůstal stejný.

Udělala mi místo, dotkla se mé paže a mlčky se usmála na uvítanou. Využil jsem příležitosti a zkontroloval její levou ruku. Žádný prsten.

Hlouček postávajících zasvěceně probíral taktiku obhajoby z obvinění za řízení pod vlivem návykové látky. Angelina mi dokázala dát beze slov na vědomí, jak je ráda, že jsem přišel, a pokud se mě dotklo, že její kamarádky nezmlkly ani na tak dlouho, aby mě mohla představit, udělá to později. Možná se prozatím taky zapojí do debaty, ale ty nikam neodcházej, ano?

Usmál jsem se. Nehodlal jsem odejít.

Rozhovor zněl uvolněně, ale bylo zřejmé, že mladá žena, které hrozila ztráta řidičáku, má potíže ocenit ty nejdrsnější návrhy, jejichž autorkou byla z velké většiny dívka podobná Jayne Mansfieldové, s protivně holčičím hláskem.

Angelina jako první pronesla seriózní připomínku. „Za jak dlouho ti končí zkušební doba oprávnění?“

„Proč?“

„Protože to budou brát podle data soudního přelíčení, ne data, kdy jsi nadýchala.“

„Víš to jistě?“

„Naprosto jistě. Pokud bys měla platný řidičák v den, kdy půjdeš k soudu, tak ti ho jen dočasně pozastaví. Pokud budeš na soudce milá.“

Poslední věta znovu dostala do varu Jayne Mansfieldovou a ve mně zanechala dojem, že Angelina má se soudnictvím osobní zkušenosti – v negativním smyslu slova. Rebelská herečka, která porušuje zákony.

Pořád mě ještě nestihla představit, když se objevila známá postava. Měl černé kalhoty, černý rolák a naleštěné boty. Vypadal starší než většina hostů.

Rychle mě přejel pohledem, nazdvihl obočí, ale nepromluvil na mě.

„Richardel!“ oslovila Jayne Mansfieldová muže dříve známého jako Gordon Gekko. „Miranda nadýchala 0,08 promile. Může se z toho nějak vyzout, vid?“

„Prosím, ne. Svou práci nechávám v kanceláři.“ Ušklíbl se. „Jako Angelina. Sex si nechává jen na plac.“

Aha. Takže jsou zřejmě pár. On je nejspíš právník a bezpochyby prvotřídní hajzlík.

Jayne Mansfieldová se zahihňala. Vydřelo jí to o něco déle, než bylo nutné. Podíval jsem se na Richarda. Bylo zřejmé, že jeho jízlivý výrok na něco narážel.

Angelina tam stála mlčky, přijímala jeho hrubost. Tuhle dynamiku jsem znal, a nejen z onoho večera, kdy zpívala v baru. Kam se Richard hrabal na sžíravé komentáře mého otce. Jako dítě jsem strávil spoustu času posloucháním, jak si brousí jazyk na matce.

Richard vzápětí sám sebe usvědčil ze lži, že práci nechává v kanceláři, a začal vyprávět vtíp o soudcově dceři obviněné z prostituce.

Stiskl jsem (snad diskrétně) Angelině ruku a vydal se do jídelny. Za chvíli se objevila za mnou.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal jsem se.

„Ona to nemyslí zle. Je jen trochu trhlá.“

„Já nemyslel ji.“

„Moc pil. To nic. Nedělej si s tím starosti.“

Čekal jsem a ona dodala: „Rozešli jsme se. Před týdnem. Pro nás oba je to ještě trochu čerstvé.“

„Můžu ti přinést něco k pití?“

„To bych ráda. Děkuju. Jsi moc hodný.“

Cestou do kuchyně jsem si uvědomil, že neví, jak se jmenuju. Asi proto mě nepředstavila. Než jsem našel vodku, pomerančový džus a led, byla už pryč.

Nakonec jsem ji našel nahoře na schodech. Dole visela cedule s nápisem: *Do patra prosím nechodte.*

Podal jsem jí skleničku. „Nějak se mi nechce s nikým mluvit,“ prohodila. „Totiž, s nikým jiným.“

„S nikým se mluví těžko,“ prohlásil jsem a ona se tomu chabému vtípku usmála. „Jsem Adam.“

„To je škoda. Doufala jsem, že budeš mít nějaké jméno, co by se hodilo k tvému přízvuku.“

„Jako Gus? Nebo Duncan? Douglas?“

„Dhá-gls.“ Zasmála se. Měla hezký smích, trochu přiopilý, ale ne opilecký, a mně se líbilo, že jsem jeho příčinou. „Promiň. Neurazila jsem tě, že ne?“

„Můžeš mi říkat, jak chceš.“ Klidně i skotsky.

„Tak fajn, Dháglis,“ souhlasila. „Co jsi provedl se svou přítelkyní?“

Pověděl jsem jí, jak to bylo s Tinou, a přihodil do vyprávění několik manchesterských výrazů s přehnaným přízvukem. Angelina se celou dobu smála a já si to užíval s ní.

„To bylo milé, ta volba písničky,“ pochválila mě. „Moc často neslyším, že jsem krásná, a v mém světě nikomu na ničem jiném nezáleží.“

„Musíš věřit spontánnímu výběru písně. Je to jako slovní asociace. Ty nikdy nelžou.“

„Ale no tak. Ten večer, co jsem s tebou zpívala... Podívala jsem se potom do zrcadla. Všude jsem měla řasenku. Vypadala jsem jako Alice Cooper.“

„Chápeš doufám, že už se nebudu moct podívat na Alice Coopera, abych si nevzpomněl na tebe? Možná usoudím, že je to nejvíc sexy muž na planetě.“

Hudba zdola na chvíli utichla a vzápětí se zase ozval ohlušující řev. Joe Cocker zpíval „You Can Leave Your Hat On“. Angelina se usmála a dotkla se mé paže. Zahájila tím neverbální konverzaci, která zřejmě vypadala nějak takhle:

„Líbilo by se mi, kdybys mě políbil.“

„To ale nemyslíš doopravdy, že ne?“

„Myslím to doopravdy. Proto nepouštím tvou ruku.“

„Ne, to není možné. Tohle se mi nemůže stát. Ne mně, Adamu Sharpovi, odborníkovi na databáze z Manchesteru.“

„Stojím tady s obličejem obráceným ke tvému, a jestli mě nepolíbíš, začne to být trochu trapné.“

Už nějakou dobu jsem nikoho nelíbal. Zavřel jsem oči a zcela se do polibku ponořil: do hebkosti, otevřenosti jejich úst, té nereálnosti toho, kým byla. Nechtělo se mi přestat, ale mohl nás zahlédnout každý, kdo by se podíval nahoru do patra.

Odtáhli jsme jeden druhého dolů do chodby, kde byla ložnice – zřejmě majitelů domu, s rodinnými fotografiemi a koupelnou. Ve

dveřích nebyl zevnitř zámek, a tak jsem se o ně opřel, zatímco jsem ji znovu políbil.

Po pár vteřinách polibek přerušila, otočila nás tak, aby byla sama zády ke dveřím, a sdělila mi: „Vidíš, nenechávám si sex jen na plac.“ Mělo by to znít smyslně, ale její tón byl spíš vzdorovitý než svůdný. Na okamžik jsem si pomyslel, jestli mluví o tom, co jsme prozatím dělali, jestli to tím chtěla dokázat, ale to už si mě k sobě znovu přitáhla.

Předehře jsme moc nedali, byla to její chyba zrovna tak jako moje. Rovnou jsme se vrhli na vyhrnování, rozepínání a odhazování šatů, Angelina přitisknutá mezi mě a dveře. Její popularita už mě nebrzdila. Byli jsme dva lidé, kteří se chtějí pomilovat, na ničem jiném nezáleželo.

Pak jí zničehonic unikla série vzdechů, zpočátku z extáze a posléze překvapením, že k tomu došlo tak rychle. Než jsme já nebo Joe Cocker stačili skončit, Angelina se vymanila z mého objetí, zvedla kabelku a zamířila do koupelny. Pořád měla na hlavě baret.

Byla pryč deset minut, během kterých jsem se mentálně bičoval, že jsem se do toho vrhl tak rychle. Když Angelina konečně vyšla, její výraz potvrzoval moje obavy. Zamířila rovnou ke dveřím, v očích otázku: *Co jsem to udělala?* Vzal jsem naše skleničky a následoval ji. Stavil jsem se v koupelně, abych se zbavil stop rtěnky v obličeji, pak už jsem ji nenašel.

Richard byl pořád v obývacím pokoji. Když jsem procházel kolem něj, vytrhnul se z hovoru s Jayne Mansfieldovou. Pokud předtím až moc pil, teď už byl totálně nadraný.

„Lituji, *příteli*, je pryč. Odešla bez tebe. Dám ti jednu radu, *zoufalče*.“

Myslel jsem, že mě chce varovat, abych od ní dal ruce pryč, pohrozit mi. Jayne Mansfieldovou to očividně potěšilo.

Richard se pokusil dát dohromady souvislou větu. „Jak říká staré přísloví, není všechno zlato, co se třpytí.“

Na to se nabízela spousta trefných odpovědí, ale nemělo smysl zaplétat se s ním do hovoru.

Hostitelka mi potvrdila, že Angelina už odešla, a dovolila mi použít jejich telefon, abych si zavolal taxi. Předtím ještě stačila okomentovat moji mikinu s britskou vlajkou.

„Je hezké vidět, že je někdo hrdý na svou vlast.“

„Jen jsem chtěl ladit s tématem vašeho večírku.“

„Jakým tématem?“

4/

A to mohl být konec. Nebyl by to zrovna příběh, jaký se vypráví vnoučatům, ale takový, co vyvolá úsměv pokaždé, když člověk slyší „You Can Leave Your Hat On“. Nebo „Because the Night“. Nebo „Both Sides Now“. Nebo „You Are So Beautiful“.

Všechno ukazovalo na to, že šlo o jednorázovku, a rozumný člověk by pochopil, že se nestalo poprvé, kdy si žena z pomsty vybrala náhodného chlapíka a po použití ho zase odhodila.

Jenže něco nesedělo. Rozum mi říkal, že by si Angelina nedala tolik práce s vymyšlením a doručením pozvánky, kdyby chtěla jen uspokojit náhlý rozmar. Srdce mi napovídalo, že mezi námi je něco víc. A tam v ložnici se mi vůbec nezdálo, že by mě chtěla využít. Když jsem si vybavil její uspěchaný odchod, viděl jsem spíš rozpaky než lhostejnost.

I tak jsem byl pořád Adam Sharp a ona Angelina Brownová.

Ze školy si pamatuju dramata kolem pozvání na závěrečný ples na konci ročníku. My kluci, kteří jsme s nikým nechodili, jsme se ocitli v trapné situaci – museli jsme nějakou pozvat. A dívky bez partnerů to měly mnohem horší, protože nemohly odpovídat: „Ne,

čekám na lepší nabídku, ale kdybych náhodou byla úplně zoufalá, tak možná...”

Kdysi jsem měl rád jednu dívku ze třídy, Sarah. Byla zatraceně nádherná – bohužel pro mě, protože jsem byl přesvědčený, že já, na rozdíl od ostatních spolužáků, oceňuju její vnitřní kvality. Jenže vzhledově byla mimo mou ligu. Dva dny před plesem, když už jsem se domluvil, že půjdu s jinou dívkou, se mě Sarah zeptala, jestli nechci jít s ní. Čekala, že ji požádám o doprovod já. *Všichni* si mysleli, že na ni nemají.

Tohle byla chvíle, kdy bych si přál mít tady tátu – ne toho z mého raného dospívání, jenž skoro nebyl doma, ale tátu, který mě učil na piano, když jsem byl malý –, abych se ho mohl zeptat na radu. Možná mi teď osud osm let po Sarah nabízí druhou šanci.

Stačily tři telefonáty a našel jsem Angelininu agentku.

Australsky nadutý hlas: „Osobní zprávu? Jestli jí chcete poslat fanouškovský dopis, adresujte ho naší kanceláři. A radši se ujistěte, že máte na mysli tu správnou osobu. Slečna Brownová hraje seržantku Kerrie, ne strážnici Danni.“

„Nejsem fanoušek. Pracuju v baru. Něco si u nás nechala.“

„Já jí to předám. Co si tam nechala?“

„Desku, *Because the Night*“ od Patti Smithové.“

„Pochybuju, že by si s její ztrátou dělala starosti. Myslím, že si ji můžete nechat.“

„Je podepsaná. *Angelině od Patti*. Tak jsme poznali, komu patří.“
Geniální.

„Dobře, stavím se pro ni.“

Teď už jsem nemohl couvnout. „Výborně, necháme ji na baru.“
Nadiktoval jsem jí adresu a poučil Shanksyho, aby jí případně sdělil, že se deska ztratila.

Agentka se neukázala. A Angelina se neozvala.

Protože jsem kromě práce a hraní v baru neměl žádný další život, trávil jsem hodně času přemítáním co dál. Uprostřed noci se mi některé nápady zdály slibné, ale za denního světla jsem ve všech viděl

riziko, že budu vypadat jako stalker. Angelina mi nedala nijak najevo, že mě chce zase vidět. Věděla přece, že mě může najít v baru.

Hledání řešení jen zvýšilo mou touhu zase ji vidět. Zajímal jsem ji natolik, že jí stálo za to pozvat mě na večírek a povídat si se mnou nad schodištěm. Mezi námi zafungovala chemie – cítil jsem to, když jsem ji doprovázel na piano, a pak na večírku, nemluvě o těch chvílích v ložnici. Richard mě sice předčil, pokud šlo o vzhled i profesi, ale zřejmě měl v úmyslu spíš otrávit studnu než obnovit jejich vztah. Nedokázal jsem ze sebe setřást přesvědčení, že se mezi námi stalo něco ohromného a že ona to vnímala stejně. Možná, možná, kdybych postupoval správně, měl bych ještě šanci.

V baru byla televize, která běžela jen tu a tam. Shanksy byl ochoten pouštět ji jen zvečera, když bylo v baru ticho, a tak jsme další tři pondělky sledovali týdenní epizody seriálu *Policie Mornington*.

Richardovo popíchnutí, že Angelina si sex nechává jen na plac, mělo své opodstatnění. Její postava, seržantka Kerrie, měla na veřejnosti inteligentní a jemné vystupování, ale jak už mi naznačila Tina, v soukromí se oddávala vztahu s ženatým okresním patologem. Šlo o rodinný seriál, takže v něm nebyly žádné otevřené sexuální scény. Nicméně jsem herci ztvárňujícího doktora Andrewse ze srdce nepřál mezinárodní věhlas a začal jsem ho hluboce nenávidět.

Překvapením pro mě byla sexy policistka Danni, pověřená hlídčováním na pláži v civilu, což si kostyméři očividně vychutnávali. Hrála ji žena, kterou jsem překřtil na Jayne Mansfieldovou, a na obrazovce vypadala stejně zajímavě jako ve skutečnosti.

Poznamenal jsem si název produkce a pokusil se zkusit to ještě jednou. Musel jsem vystupovat sebevědomě, ale ne arogantně, obdivně, ale ne podlézavě, zapůsobit na ni, ale neztrapnit se při tom. Možná, vzhledem k její profesi, i dramaticky. Kreativně, abych se vyrovnal jejímu nápadu *Přiveďte si svého Brita*. A inteligentně. Pokud jsem měl dostat všem shora zmíněným podmínkám, bude to chtít pořádnou porci inteligence.

V květinářství jsem si vybral dvanáct růží – sedm bílých a pět rudých – a do kartonové krabice jsem je naaranžoval do podoby oktávy

na klaviatuře, rudé růže symbolizovaly černé klávesy. S květinářkou jsme do kartonu nadělali díry a květy upevnili na svá místa drátky.

Navzdory protestům květinářky jsem ze tří květů pěstí udělal placku, abych vytvořil kvintakord A dur z úvodu písně „Angel of the Morning“ – té, kterou jí její přítel nedovolil dozpívat. A jako Angelina. A jako Adam. Mohl jsem do rozdrcených růží přibalit ještě další význam?

Mohl. Rozmáčkl jsem bílou růží G a vytvořil dominantní septakord – úvod, napětí, očekávání.

Floristka souhlasila, že kartička už by byla příliš.

Nic takového jsem ještě nikdy neudělal, pugét růží na svatého Valentýna bylo asi nejvíc, na co jsem se zmohl. Dobře že jsem se s tím nesvěřil nikomu kromě květinářky, která měla zřejmý zájem mě podpořit, jinak by mi to každý soudný člověk asi rozmluvil.

Ten večer jsem byl v baru až do zavíračky. A večer potom taky, živil jsem se oříšky a sýrovými tyčinkami a udělal si málem uzel na krku, jak jsem se po každé písni otáčel, abych si prohlédl lidi v baru. V duchu jsem probíral scénáře, co bych jí mohl říct.

Třetí večer jsem zrovna hrál píseň „I Hope I Don't Fall in Love with You“ z alba „Closing Time“ Toma Waitse téměř prázdné místnosti, a když jsem zvedl hlavu, byla tam. Seděla v pološeru nad zeleným koktejlem, oblečená do džín a volného svetru. Ta píseň byla výstižná, i když už bylo pozdě. Před časem jsem si musel přiznat, že jsem se do Angeliny zamiloval. V tu chvíli mě všechny ty pocity úplně zaplavily.

Šel jsem k baru, spíš abych se dal dohromady než kvůli něčemu jinému.

„Co pije?“ zeptal jsem se Shanksyho.

„Menuje se to Padlý anděl. Gin, citron, crème de menthe. Voni to jako ústní voda.“

„Snad si mě nepřišla vykloktat.“

„To nebylo moc vtipný.“ Podal mi pivo. „Buď na ni hodnej. Je stejně nervózní jako ty.“

I když jsem byl nervózní, barový pianista je stejně dobrým studentem lidských povah jako jeho kolega za pultem. Připomněl jsem

si, že největší překážku jsem už zdolal: dostal jsem Angelinu sem. Teď už bude všechno snazší.

Promluvila, než jsem si stačil sednout.

„Nezdržím se. Jen jsem ti chtěla poděkovat za ty růže – bylo to moc milé a moc chytré a líbí se mi tvůj přízvuk, ale to na večírku byla chyba. Nikdy předtím jsem nic takového neudělala. Jsem vdaná. Za Richarda. Rozešli jsme se, ale nejsem připravená na něco nového. Je mi líto, že jsem v tobě vzbudila jiný dojem.“

Domluvila a začala se zvedat. Sklenici měla ještě napůl plnou. Zato já byl prázdný až do dna.

Hluboký nádech. Úsměv. „To nevadí. Nevzbudila jsi ve mně jiný dojem. Jen klidně dopij. To je v pořádku.“

„Díky. Cítila jsem se hrozně. Totiž, miluju tvůj přízvuk...“

Zase ten zatracený přízvuk. Co moje hra na piano, moje jiskřivá duchaplnost a fyzicky náročný, ovšem ohleduplný sexuální výkon?

Posadila se. Dneska měla zasnubní i snubní prsten. Všimla si, že se na ně dívám.

„Měla jsem ti to říct tam na večírku. Jen jsem předpokládala, že všichni... přišla jsem rovnou z natáčení a v práci prsteny nenosím. A zatím nejsem připravená je odložit, což ti asi leccos napoví.“

„Musela ses vdávat mladá,“ prohodil jsem.

„Ve dvaadvaceti. Teď mi je třiaadvacet.“

Rok. Neschopnost dlouhodobého soustředění. Nebo špatné rozhodnutí.

Jako by mi četla myšlenky. „Nechci přestupovat z jednoho vztahu do druhého. Nejsem si jistá, jestli už tenhle skončil. Takže rozhodně a definitivně nejsem k mání.“

„Ale líbí se ti můj přízvuk.“

„Mhilujú ho.“

„Jen ne natholik, abys se mnou šukala pravhidelně, ech?“

Zasmála se a dopila. „Zatím nestojím o nic pravidelného s nikým. Potřebuju si vyčistit hlavu.“

Znovu vstala. Chtěl jsem k ní vykročit, abych ji políbil na rozloučenou, a snažil se přitom získat trochu času, když mi došlo, že Angelina váhá.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ ozvala se.

Přikývl jsem a doufal, že to působilo konejšivě i povzbudivě.

„A slibuješ, že mi odpovíš upřímně?“

„Je nějaký důvod, proč bych neměl?“

„Ano. Proto chci tvůj slib. A taky že nikomu neřekneš, na co jsem se tě ptala.“

„Tak už tho vykhlop, děuče.“

Napůl se odvrátila, pak se zase natočila zpátky. „Byla jsem dobrá? Myslím...“

Věděl jsem, co myslí. A kdybych měl odpovědět upřímně, pak bych musel říct: *Jak to mám sakra vědět, když to trvalo jen šedesát vteřin, během kterých jsem se snažil udržet zpříma, neupustit tě, a ještě myslel na to, jestli za ty rány na dveře může tvůj manžel, nebo je děláme jen my? A taky jsem se snažil dělat ti to co nejlíp, aby sis to se mnou chtěla zase zopakovat. Což se mi očividně nepovedlo.*

Na druhou stranu, když je ti šestadvacet a tři měsíce nemáš sex, každý sex je dobrý, zvláště sex s nejkrásnější ženou, jakou člověk kdy potkal. Ale pokud chceš vědět, jestli jsi dobrá v posteli, pak budeš muset absolvovat řádnou zkoušku.

Odpověděl jsem: „Koupím nám oběma pití a pak ti odpovím.“

Což jsem udělal. Pověděl jsem jí pravdu, s mírným důrazem na tu část o nutnosti důkladného vyzkoušení, a Angelina se zasmála. Když už ji na místě držela další sklenička, položil jsem jí otázku já.

„Co to mělo znamenat?“

„Vážně to chceš vědět?“

„Vážně to chci vědět.“

Založila si paže na prsou. „Před Richardem jsem nikdy s nikým nespala.“

„Klidně se do toho můžeš pustit,“ ujistil jsem ji. „Podle mě jsi celkem přitažlivá.“

„Přestaň. Zeptal ses mě, co to mělo znamenat, a teď si ze mě utahuješ. Každopádně to byl právě opačný problém. Což není až taková legrace, jak by se mohlo zdát. Když připadáš lidem atraktivní, rojí se kolem tebe až moc úchylů.“

Ještě že jsem ty můj sofistikované plány na setkání s ní předem zavrhl.

„A co dřív. Ve škole?“

„Chodila jsem na dívčí školu. Což seznamování s kluky moc ne-usnadňovalo. Mí rodiče... matka je hodně prudérní. Žádné společné bydlení, žádný sex před manželstvím. Ne že bych měla taky tyhle názory, ale asi jsem kvůli tomu byla trochu opatrnější.“

„Po škole jsi bydlela doma?“

„I potom, co jsem dostala roli v *Policii Mornington*. Víš, co dělám, vid?“

„Teď už ano. Když jsme se poznali, nevěděl jsem to.“

„Je to dost náročné. Taky chodím na hodiny herectví a zpěvu, abych měla víc šancí. Nevyhýbala jsem se vztahům, ale vždycky jsem si přála tohle dělat, a nechtěla jsem zklamat jen proto, že nevytěžím každou příležitost. A taky nevypadám jako Nicole Kidmanová, takže musím víc dřít.“

„Kdybych si měl vybrat...“

„Přestaň. No prostě, pak se objevil Richard. Bylo mi jednadvacet, takže to zase není tak, že bych léta na někoho čekala.“

Žádný sex na jednu noc do jednadvaceti? Já měl v tom věku za sebou dva takové zážitky, a to jsem nebydlel doma a hodně se o to snažil. Víc mě překvapovalo, že neměla už dřív stálého přítele.

S Richardem to nedopadlo dobře, ať už kvůli nezkušenosti nebo nereálným očekáváním, ale on byl zřejmě odhodlaný svalit všechnu vinu na ni. To popíchnutí na večírku řálo do větší hloubky, než jsem si tehdy myslel.

„Takže ses rozhodla vyzkoušet si nezávazný sex?“ zeptal jsem se.

„Ne!“ Byla už trochu opilá. Shanksy šel domů, nechal mě, abych zavřel za něj, a před odchodem nás vybavil lahví šumivého vína.

Angelina si dolila skleničku. „Tak fajn. Když holka pořád poslouchá, že není dobrá, a ten druhý nedělá nic pro to, aby se to zlepšilo, začne jí to vrtat hlavou. Ten večer jsem na něj byla pořádně naštvaná.“

„Rozešli jste se. Nepotřebovala jsi žádnou záminku. A nemusíš se kvůli tomu cítit provinile.“

„Ale cítím. Byl to teprve týden a já doufala, že se omluví. Asi pořád doufám. Jenže si začínám myslet, že to já měla říct ‚promiň‘.“

„Co udělal, že to vyžaduje omluvu?“

„Šel na večeři s někým jiným. Neřekl mi s kým.“

„Jen na večeři?“

„Údajně. Ale lhal mi o tom. Řekl, že bude dlouho v práci.“

„Jasně jako facka. Jeho chyba. On se má omluvit. A měl by ti říct, s kým byl.“

„Tvrdil, že si potřeboval s někým promluvit. O nás. Což teď dělám i já, že jo?“

„Jsi volná.“

„Nemusel by o nás s někým mluvit, kdybychom neměli problémy. Takže je to zase na mně.“

„Proto jsi mě pozvala na ten večírek? Aby sis mohla s někým promluvit? A netvrd' mi, že jsi potřebovala Angličana jako doprovod. Trvalo mi den, než jsem sehnal tu mikinu.“

Zasmála se a pak si chvíli hrála se skleničkou. „Jen jsem chtěla mít někoho na své straně. Nechtělo se mi tam, ale pak jsem si řekla, kašlu na to, přece nedovolím, aby mi to zabránilo rozloučit se s Brycem a Jenny.“

„Oni vážně odjíždějí?“

„Samozřejmě. Bylo bezva, že jsi přišel, ale já pořád doufám, že se s Richardem usmíříme.“

Nazdvihl jsem obočí.

„Není to tak hrozný, jak to zní,“ pokračovala. „Myslím, že jestli vyřešíme problém se sexem, můj problém se sexem, spousta dalších věcí se upraví sama. To vždycky říkal. Máme toho hodně společného, hodně dobrého. To, co se stalo na tom večírku... něco takového jsem očividně měla dělat před manželstvím.“

„Takže se tím všechno vyřešilo? Ale vážně, pomohlo ti to vůbec?“

„Svým způsobem.“

„Rozved'to.“

Rozpačitě se zasmála. „Vážně to zůstane mezi tebou a mnou?“

„Už jsem ti to slíbil.“

„Říkala jsem ti, že jsme měli problémy. Vážné problémy. Nikdy jsem nebyla schopná... ne... neudělala jsem se. Ne s Richardem. A jak už taky víš, nikdo jiný nebyl.“

Neudělala se ani po roce milování s mužem, kterého prý miluje, ale opřené o dveře s naprosto cizím chlapem jí to netrvalo ani tak dlouho, než Joe Cocker přezpíval jeden verš? Sex je zvláštní a báječná věc. Angelina bude mít důvod si na mě pamatovat, ať se stane cokoli. Ale svěřila mi toho tolik. Byla to otevřenost, jakou si člověk dovolí před cizinci, na jejichž mínění mu nezáleží, protože se s nimi už nikdy nesetká?

„Takže díky,“ dodala. „Cítím se trochu líp. Už ne naprosto beznadějně.“

„K beznadějnosti máš hodně daleko. To bych tě nepronásledoval přes celé Melbourne.“

Mohl jsem se vyjádřit líp, ale usmála se. „Díky. Vážím si toho. Opravdu. Za celý rok jsem...“ Postavila sklenici na stůl. „Musím jít.“

„Kam?“

„Bydlím zase u rodičů. Dům je Richardův. To já odešla od něj.“

„Zahraju ti písničku.“ Vstal jsem.

„Vážně musím jít.“

„Jenom jednu.“ Zamířil jsem k pianu. „Boba Dylana.“

„Ne. Nebudeš zpívat ‚Lay, Lady, Lay‘.“

Smála se, ale já rychle spustil. Když jsem se dostal k refrénu „Jestli musíš odejít, odejdi hned,“ stála vedle mě, téměř se o mě opírala a pořád se smála. Byla to legrační písnička, jak rockové písně bývají, připozdilo se a my měli dost upito. Přeháněl jsem to s britským přízvukem, abych posílil komický účinek písně, samozřejmě.

„Tohle jsou moje jediné možnosti?“ zeptala se, když jsem skončil s dramatickým, přehnaným sólem. „Hned odejít, nebo zůstat celou noc? Musím jít vážně domů, ale...“

Postavil jsem se a zadíval se přímo do těch velkých hnědých očí, abych si potvrdil, že ji chápu správně. Pak jsem ji vzal za bradu a zeptal se: „Půjdeš se mnou na večeři?“

Takovou reakci nečekala a já nepoznal, jestli je zklamaná, nebo se jí ulevilo. Doufal jsem, že obojí. Nechal jsem ji přemýšlet nad odpovědí a sám jsem myslel na to, co zůstalo nevysloveno.

„Proč?“ chtěla vědět.

„Abychom dokončili rozhovor. Teprve jsme začali.“

„Jak dlouho tady budeš?“

„Ještě tři měsíce. Do konce roku. Potom Nový Zéland, Singapur, Hongkong, Jižní Afrika, Zimbabwe a zpátky domů. Do srpna příštího roku budu na válečném tažení.“

„To zní jako skvělá práce.“

„Je báječná, ale ne když hledáš dlouhodobý vztah. Čas na každém místě je přesně daný, nedá se s tím hnout.“

„Já doopravdy, doopravdy nechci vztah. Myslím to vážně.“

„Já taky ne. V Británii jsem někoho měl. Takže ti rozumím.“

„Dobře,“ přikývla, „ale žádný vztah. Žádné zamilovávání. Nebudeme si ubližovat.“

„Beru to jako ano.“

„Jedna schůzka, Dháglsi.“

Melbourne je rozlehlá metropole. Ještě jsem pořádně nezjistil, jak rozlehlá: moje nejdelší cesta vedla do North Balwynu na večírek *Přiveďte si svého Brita*, což trvalo půl hodiny taxíkem. Tehdy jsem si myslel, že už musím být někde na kraji města. Předpokládal jsem, že místo mé Jediné šance s Angelinou bude v podobné vzdálenosti.

Když jsem taxikáři oznámil adresu, vyvedla mě z omylu.

„*Lilydale!* Víš, jak je to do Lilydale daleko?!“

Neznalost města mi podrazila nohy. Hezký jarní den se změnil v deprimující večer, provazce deště bičovaly zemi v houstnoucím soumraku. Když jsme se s Angelinou sešli před barem, trvalo mi dvacet minut, než jsem v hustém provozu na tříproudové Victoria Parade zvládl zastavit taxíka.

Měl bych dodat, že vypadala naprosto úchvatně. Ano, viděl jsem ji v baru, na večírku a v televizi, kde na ní pracovali kostyméři a stylisté. Ale ty tmavomodré šaty s odhalenými rameny, rozparky na stranách a dvěma svislými proužky od krku k pasu byly úžasné, a ještě víc než to. Angelina vypadala tak, jak může vypadat jen mladá žena po dvacítce, která se obleče na významnou příležitost. Políbil jsem ji. Ona mi polibek oplátila. Mohl bych tam takhle stát celou noc. Což nebyl vůbec špatný nápad, protože od té chvíle to šlo s večerem z kopce.

Když jsme běželi k taxíku, prosvištěl kolem autobus a postříkal jí šaty vodou z louže. A teď jsme byli na cestě, která měla trvat... jak dlouho?

„V tomhle počasí a ve špičce půldruhý hodiny. Ale nic neslibuju,“ zabručel řidič.

„Aspoň ti do té doby uschnou šaty,“ prohodil jsem s chabým pokusem o humor.

„Kam přesně jedeme?“

Nad tímhle večerem jsem hodně přemýšlel. Ať to bylo dobře, nebo špatně, mým esem v rukávu byl můj přízvuk. Hledal jsem ve Žlutých stránkách britskou restauraci s živým programem. S trochou komiky navrch.

„Jmenuje se to Tudorovský dvůr.“

„To si děláš srandu. My jedeme do Lilydale do...“ Zarazila se. Došlo jí, jak moc jsem se snažil. „Hele, promiň. Chovám se jako primadona. Bude to legrace. Jako by mě unesli.“

Byla to asi taková legrace, jak legrační by byl opravdový únos. Taxikář udělal dobře, když nám nic nesliboval, strávili jsme v jeho společnosti skoro dvě hodiny. Angelina se mě snažila ze všech sil bavit komentáři scénérie, která se míhala kolem nás. Jenže